

Núria Perpinyà: "Internet és l'enemic dels que l'estimen massa"

Dues noies enganxades a internet guien la nova novel·la de l'escriptora, 'I, de sobte, el paradís', una història sobre desintoxicació digital en un entorn paradisiac de muntanya. El llibre és una creació col·lectiva feta a partir de milers de tuits de desconeguts

NÚRIA JUANICO | 16/09/2018 23:01

L'escriptora Núria Perpinyà a l'entrada de l'editorial Comanegra, on publica *I, de sobte, el paradís*. / MARC ROVIRA

"Internet és perillós i extraordinari", escriu Núria Perpinyà (Lleida, 1961) per arrencar *I, de sobte, el paradís* (Comanegra). L'escriptora teixeix una història d'addiccions a internet a través de la relació entre l'Elexa, una noia anorèxica, i l'Índia, que fa anys que no surt de casa. Les dues noies es troben en un paradís natural que recrea els paisatges romàntics del segle XIX i constata com els mòbils i les xarxes socials han penetrat profundament en les nostres vides.

***I, de sobte, el paradís* és una creació col·lectiva construïda a partir de milers de tuits de desconeguts. Per què va triar aquesta estructura?**

De *L'odissea* m'agrada que estigui feta amb fragments, que sigui una creació col·lectiva i que, després, algú decidís reunir-ho tot i donar-hi un cos. Quan se'm va acudir fer una novel·la d'internet vaig pensar que estaria bé traslladar aquesta idea al segle XXI. M'ha donat una feina immensa. Tècnicament, és el llibre que m'ha costat més d'escriure.

El nucli de la novel·la és l'addicció a internet. Què li interessava d'aquesta qüestió?

Venia d' *Al vertigen* (Empúries, 2013), on els personatges estan obsessionats amb l'amor. Partia de l'addicció amorosa, però vaig veure que ja hi havia novel·les sobre això i que és un tema minúscul. Llavors vaig ampliar la història.

La història transcorre en un temps futurista en què hi ha mòbils i aparells més avançats. Què li aporta el fet d'imaginar innovacions?

No faig ciència-ficció, però és un repte per a mi imaginar com seran les coses d'aquí uns anys, com canviaran els aparells i com seran cada vegada més sofisticats. Per això a la novel·la hi ha més dimensions, més gígues, GPS més avançats, etcètera.

Internet funciona com l'enemic i l'antagonista de tots els personatges. Som una societat addicta?

Tothom que té un mòbil hi està enganxat, poc o molt. Passa com amb la cervesa: tots en bevem però no tots som alcohòlics, i en el cas d'internet tots l'usem però n'hi ha alguns que hi cauen. Internet és l'enemic dels que l'estimen massa. Si te'l mires amb distància et deixa viure en pau. És l'antagonista dels que no poden sortir de les seves urpes.

Però internet també té moltes coses bones.

Sí, i per això incloc el capítol titulat *Oda a internet*. El que jo penso ho descriu la primera frase del llibre: Internet és perillós i extraordinari. És una revolució mental i social de tot el planeta. La novel·la no diu que sigui dolent, sinó que cal anar amb compte. Tothom està entusiasmat amb les xarxes, però hem de ser conscients que no podem pujar alegrement aquesta muntanya sense cordes ni bon calçat. La gent es passeja per internet de forma imprudent, sense sistemes de seguretat.

El llibre reflecteix la distància entre persones que físicament són molt a prop, com l'Índia i l'Elexa.

És paradoxal: dos amics que podrien trobar-se en un bar decideixen xatejar. Hi ha gent que crida els fills a sopar per WhatsApp. Quan internet pot ser complementari és fantàstic. El problema ve quan substitueix una realitat que és millor. La gent a qui internet l'absorbeix massa perd coses bones que ja teníem guanyades.

Malgrat la passió per internet, l'Elexa és el personatge més romàntic. Per què?

És idealista i nihilista, una noia molt refinada. Té la idea romàntica de l'artista amb problemes creatius. Està frustrada i torturada perquè no pot ser creativa, és una gran amant de la música però amb els instruments no se'n surt. Vol crear i no pot, i, a més, pateix una malaltia del nostre segle.

L'Índia, en canvi, oculta la malaltia i mira cap a una altra banda.

Tots els protagonistes tenen persones reals al darrere, també l'Índia. Ella és l'arquetip de personatge ocult, d'aquells que no saps qui és. Com ella hi ha molta gent que s'amaga, que no reconeix la malaltia fins que ja està molt avançada. Admetre l'addicció és un gran pas, sobretot quan és un fet marcat negativament en societat.

Més enllà d'internet també explora el món de les sèries de televisió. Per què l'atreia aquest àmbit?

Són una altra addicció. Si no pares tu, Netflix et va posant capítol rere capítol. Jo veia un episodi de forma esporàdica i els meus amics em deien: així no es miren! Has d'agafar un cap de setmana i fer la gran borratxera, veure una temporada rere l'altra. Aleshores vaig descobrir que aquest fenomen existia. A banda de reflectir-lo, també m'interessa des del punt de vista literari. Els guionistes poden ser els nous escriptors. Són un altre futur literari.

Els personatges es refereixen a internet com el seu paradís. Per què utilitza aquest concepte?

Agafó la idea del paradís artificial de Baudelaire. Per a ells ho és i, quan hi entren, tenen la sensació de trobar-se al cel. També quan reben una notificació. Aquí el joc és que realment també són en un paradís natural, tot i que ells no acaben de reconèixer-lo com a tal. El veuen antic, prehistòric. El paradís és un laberint. La qüestió és com en surts una vegada hi has entrat. Això sempre que vulguis sortir-ne, perquè en molts casos quan trobes el paradís no en vols marxar.